

думи, директорътъ ги запитва кога ще правятъ сватба, момъкътъ сухо отговори — „По Димитровъ-денъ“ — и се отдѣлиха. Остана ми тая вечеръ нѣкаква свѣтлина въ душата, и малко лека тжга . . . и малко завистъ. . . Нали знаешъ, такива едни объркани нѣща, когато видишъ отблизо чуждо щастие. . . После, мина-замина, дори съвсемъ ги забравихъ. Докато единъ денъ, въ гостилницата, заварихъ другаритѣ да разправятъ съ съжаление за нѣкаква неочаквана смъртъ. Попитахъ, споменаха име, което не знаехъ, и най-после разбрахъ, че момъкътъ-годеникъ, преди две-три седмици заболѣлъ тежко, занесли го въ окръжната болница, дето константирали менингитъ, и преди два дена починалъ. Скърбѣха за младия човѣкъ, за момичето, okay-ваха сждбата на учителя, изобщо, и после затракаха таблитѣ, както всѣки следъ-обѣдъ.

Той спрѣ насрѣдъ улицата, сви очи, като че си почиваше.

— Моята работа — заговори отново той — се привършваше. Следъ две-три седмици мостътъ щѣше да бжде готовъ, и азъ трѣбваше да си вървя. А пъкъ тъкмо